

Arrest

nr. 228 287 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 1 april 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 16 oktober 2017 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 januari 2018 werd een voogd aangesteld.

Op 24 april 2018 deed verzoeker afstand van zijn verzoek om internationale bescherming.

Zijn voogd diende een aanvraag in op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 april 2019 nam de verwerende partij de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw B. C. van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde C. R.
 geboren te Tirane op 13/04/2003, van nationaliteit Albanië (te zijn),
 verblijvende te D. 3/001 te 2300 T.,
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer dan in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Is in het bezit van een Albanees paspoort BA6487028 geldig van 17/08/2017 tot 17/08/2022.

Betrokkene is op 03/09/2017 aangekomen in België en dient op 16/10/2017 een asielaanvraag in. Betrokkene wordt diezelfde dag gesignaleerd aan de Dienst Voogdij. Op 12/01/2018 wordt er een voogd aangesteld. Op 24/04/2018 wordt er afstand gedaan van de asielaanvraag.

Op 22/11/2018 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/5 van de wet van 15/12/1980 waarin hij het volgende meldt:

Betrokkene wilde niet langer in Albanië blijven omwille van voortdurende pesterijen en discriminatie door zijn omgeving, buren, medeleerlingen en zelfs leraren naar aanleiding van de seksuele geaardheid van zijn moeder. Hij voelde zich ook niet meer thuis in zijn eigen huis omwille van de aanhoudende ruzies tussen zijn ouders. Vrienden waarbij hij terecht kon, had hij niet. R. is smaen met L. L. F. (vriendin van zijn oom aan vaderskant, E. D.) per bus naar België gereisd. De oom heeft met mevrouw L. F. een zoontje en heeft een verblijf in België verkregen via de procedure gezinshereniging. E. D. was op dat moment zelf met het vliegtuig gereisd, gezien hij reeds een ticket had gekocht. De reis was met uitdrukkelijke toestemming van R's ouders, die zijn oom E. D. d.m.v. van een notariële volmacht de voogdij gaven over hun zoon voor zolang die zich in België bevindt. Deze volmacht werd door de Belgische staat echter niet aanvaard omdat het document niet gelegaliseerd is.

De familie woont in een mooi huis met drie verdiepingen, voorzien van alle comfort. R. is niet naar België gekomen omwille van economische redenen.

De voogd voegt volgende documenten toe bij zijn aanvraag: een foto van het paspoort van zijn pupil, een kopie van de identiteitskaart van beide ouders, een foto of kopie van de identiteitsbewijzen van de familie van zijn pupil die in België woont, een schoolattest van zijn pupil (OKAN aan het ...), een inschrijving aan het 1ste leerjaar BSO Basismechanica in

Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder de artikelen 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gesprek op 18/02/2019.

Tijdens het gesprek verklaarde betrokkene het volgende: "Ik ben vertrokken uit Albanië wegens de pesterijen en bedreigingen door de seksuele geaardheid van mijn moeder. Ik vertrok naar België met het excuus dat ik nood had aan een week vakantie maar wist van bij mijn vertrek dat ik niet zou terugkeren. Mijn oom heeft mijn vader op de hoogte gebracht over het feit dat ik niet zou terugkeren. Deze ging onmiddellijk akkoord, hij begreep me. Mijn moeder heeft me op verschillende manieren duidelijk gemaakt dat ze wou dat ik terugkeerde, ze is zelfs naar België gekomen. Vóór de problemen hadden wij het als gezin en financieel heel goed. Ik wil niet terugkeren naar mijn land, ik heb daar niets meer te zoeken. Hier zijn school en medische verzorging beter.

Rekening houdend met de verklaringen van betrokkene bekomen tijdens het gesprek op 18/02/2019, de aanvraag van de voogd en alle elementen uit het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. Er dient opgemerkt te worden dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in Albanië door de ouder(s) van betrokkene. De ouder(s) zijn gelokaliseerd, er is regelmatig contact en de ouder(s) zijn bereid om hun zoon terug op te nemen in het gezin. Immers is de moeder tijdens de kerstvakantie is naar België gereisd haar zoon te overtuigen terug te keren naar Albanië.

De hoofdreden van vertrek zijn de pesterijen en bedreigingen wegens de seksuele geaardheid van zijn moeder. Hij spreekt over pesterijen op school evenals bij zijn voetbalclub. Hierbij dient opgemerkt te worden dat hij geen concrete voorbeelden kan geven van deze pesterijen noch legt hij documenten of andere objectieve bewijzen voor die zijn verhaal hard maken. Er kan begrip worden opgebracht dat dergelijk onderwerp niet makkelijk bespreekbaar is in Albanië maar betrokkene kan nergens aantonen dat hij hiervoor hulp heeft gezocht.

Los daarvan is betrokkene minderjarig en zijn de ouders nog steeds verantwoordelijk voor hem.

Er is conform artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind geen enkele bevoegde instantie in het land van herkomst die beslist dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in bepaalde gevallen, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders maar dit is hier niet aan de orde.

Conform artikel 74/16 van de vreemdelingenwetgeving van 15/12/1980 kan men stellen dat er geen aanwijzingen zijn die aantonen dat er onvoldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is het land van herkomst van betrokkene. Tijdens het gehoor werd er aangehaald dat betrokkene enkel om de seksuele geaardheid van zijn moeder gevlucht is naar België. Er werd letterlijk gezegd dat er geen sprake is van economische redenen.

Bovendien is de moeder naar België gereisd om haar zoon te overtuigen terug te keren naar huis.

Conform artikel 91/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouder(s). Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van zijn verblijf in België maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8EVRM gezien hij tot voor zijn komst naar België altijd in Albanië verbleven heeft en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 01/04/2019".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsverplichting. Het luidt als volgt:

"1. Op 22 november 2019 diende verzoeker een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor de minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor NBMV's:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;*

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen/ geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugleiding kan pas afgeleverd worden indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat, dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning afgeleverd te worden.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen, vooraleer er een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer het volgende:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

- 1 ° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;*
- 2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen. en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of:*

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige. "

Relevant in casu is verder de General Comment n° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind, dat specifiek handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs."

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child.

Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- The availability of care arrangements for that particular child;
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);
- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20)."

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de dienst MINTEH er toe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden. Zolang hierover geen duidelijkheid is, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië

De Raad voor Vreemdelingebetwistingen bevestigde het bovenstaande in haar arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015 (Stuk 4):

[...]

2. Hierna zal aangetoond worden dat verwerende partij voorbarig en onzorgvuldig te werk ging toen ze de bestreden beslissing nam, aangezien in casu de duurzame oplossing voor verzoeker onvoldoende vastligt.

Verwerende partij voert in de eerste plaats aan dat er voor verzoeker nog steeds opvang en verzorging mogelijk is in Albanië door zijn ouders.

Het voert de volgende argumenten aan in de bestreden beslissing:

"Laat het duidelijk zijn dat dat er op dit ogenblik nog steeds opvang en verzorging aanwezig zijn in Albanië door de ouder(s) van betrokkene. De ouder(s) zijn gelokaliseerd, er is regelmatig contact en de

ouder(s) zijn bereid om hun zoon op te nemen in het gezin. Immers is de moeder tijdens de kerstvakantie naar België gereisd om haar zoon te overtuigen terug te keren naar Albanië. "

Deze motivering schiet echter te kort, en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij ziet namelijk een aantal fundamentele zaken over het hoofd.

Zo kwam de moeder van verzoeker inderdaad tweemaal naar België omdat ze haar zoon miste. De eerste keer deed ze nog een poging om hem te overtuigen om terug te keren. De tweede keer heeft ze die vraag niet meer gesteld. In de aanvraag geeft de voogd aan dat de moeder van verzoeker beseft dat de toekomst van haar zoon in België ligt. (Stuk 3) Het leven in Albanië was, door de aanhoudende ruzies thuis en de voortdurende discriminatie en pesterijen, niet langer leefbaar voor hem. Verwerende partij benadrukte tijdens het gehoor het feit dat verzoeker zijn ouders nog altijd graag ziet. Het leidt hier, ten onrechte, uit af dat verzoeker verder zou kunnen leven in Albanië. Verzoeker betwist op geen enkele wijze dat hij zijn ouders graag ziet en dat hij ze mist. Verwerende partij miskent echter op schromelijke wijze de omstandigheden waarin verzoeker in Albanië heeft moeten leven. Verwerende partij achtte het niet noodzakelijk om een onderzoek ter plaatse te voeren hoewel door verzoeker. Een dergelijk onderzoek had de familiale situatie in Albanië in kaart kunnen brengen en uitsluitel kunnen bieden of de opvang en verzorging er adequaat zou zijn, quod non.

De hoofddreden van het vertrek is niet, zoals verwerende partij beweert, de seksuele geaardheid van de moeder van verzoeker. Het gaat om de gevolgen die verzoeker hiervan mocht ondervinden. Hij werd het slachtoffer van voortdurende pesterijen en discriminatie door zijn omgeving, hetgeen een nefaste invloed heeft op het welzijn van een 14-jarige. Verwerende partij verwijt verzoeker hiervan niet het nodige bewijs te kunnen aanleveren en in gebreke blijft om concrete voorbeelden aan te brengen. De seksuele geaardheid van de moeder van verzoeker wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Bovendien heeft verwerende partij tijdens het gehoor niet uitdrukkelijk gevraagd aan verzoeker om concrete voorbeelden te geven. Ook hier had verwerende partij door middel van een onderzoek ter plaatse meer info kunnen inwinnen met betrekking tot de aanhoudende pesterijen door zijn omgeving, voornamelijk op school en op zijn voetbalclub. Het gaat om een essentieel element in de beoordeling of een duurzame oplossing in het land van herkomst mogelijk is. Zolang hierover geen zekerheid bestaat kan onmogelijk worden besloten dat die duurzame oplossing in Albanië zou liggen.

Op grond van het rapport 'Country Policy and Information Note: Albania: Sexual orientation and gender identity' van UK Home Office van april 2019 (Stuk 5) blijkt dat er nog steeds een groot stigma hangt rond LGBTI:

"Albanian LGBTI individuals continue to experience discrimination from individuals as well as institutions. Public visibility of LGBTI individuals continues to remain very low, even though several individuals and activists have spoken up openly about their sexual orientation and gender identity in media and public forums.

'Since 2010 with the adoption of the non-discrimination law and the organized work of LGBT CSO's the situation has changed drastically. Public debate over this topic has been very present and Albanian government has made significant efforts in the inclusion and protection of LGBT people.

'Despite these changes, homophobic and transphobic sentiments remain very high and a culture of heteronormativity and patriarchy is still pervasive. High ranking politicians have often made scandalous remarks against LGBT people. Following reactions and recommendations from civil society, government officials and equality bodies however, cases of hate speech from high ranking officials in the country have been much rare"

Dit vormt op zijn minst een indicatie van het heersende klimaat in Albanië.

Verwerende partij bepaalt uitdrukkelijk dat "rekening houdend met de verklaringen van betrokkene bekomen tijdens het gesprek op 18/02/2019, de aanvraag van de voogd en alle elementen uit het dossier; kan men niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt." Deze bewering dient op zijn minst bijzonder vaag te worden genoemd. Wanneer verzoeker gevraagd werd of hij gelukkig is in België antwoordde hij volmondig ja. Verzoeker beschouwt zijn oom zoals een broer, zoals een vader en heeft een goede band met de vriendin van zijn oom. Hij kan het ook goed vinden met hun zoon. Hij loopt school in Turnhout en behaalt er goede resultaten. Verzoeker gaat graag naar school in België en heeft er veel vrienden, hetgeen niet langer het geval was in Albanië omwille van bovenvermelde redenen. Nergens in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt op wat verwerende partij zich baseert om een duurzame oplossing in België af te wijzen. Op die manier schendt verwerende partij de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij miskent ook de wil van de minderjarige. In het gehoorverslag maakt verzoeker meermaals duidelijk dat hij in België wil blijven. Wanneer hem gevraagd wordt wat hij zou doen in geval van een negatieve beslissing antwoordt verzoeker: "J/é heb aan het aller slechtste gedacht; ik wil niet terugkeren naar mijn land, ik heb daar niets meer te zoeken." Albanië associeert verzoeker met de pesterijen en vooroordelen die een enorme impact hebben gehad. Het is klaarblijkelijk niet de omgeving waarin hij wil opgroeien, ondanks het feit dat zijn ouders en zusje daar nog steeds verblijven.

Volgens verwerende partij houdt een terugkeer "rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van het verblijf in België" geen schending in van artikel 8 EVRM. Het privé- en gezinsleven in België weegt niet op tegen datgeen dat is opgebouwd in Albanië. Zoals hoger beschreven is blijft van een werkelijk gezinsleven in Albanië weinig over, gezien de verklaringen van verzoeker. Thuis zijn er constant conflicten tussen zijn ouders. Tussen beiden is ondertussen de scheidingsprocedure lopende. Bovendien is de bewering van verwerende partij compleet ongegrond. Het liet immers na om, door middel van een onderzoek ter plaatse, het gezinsleven in kaart te brengen. Het kan hier dan vooralsnog onmogelijk een zinnige uitspraak over doen, laat staan vaststellen dat het gezins- en privéleven in België niet opweegt tegen datgeen in Albanië.

Verwerende partij kan er niet in volstaan door de bewijslast volledig bij verzoekster te leggen. Verwerende partij heeft zelf een onderzoeksplicht, en kan pas overeenkomstig artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet concluderen dat de duurzame oplossing ligt in een terugkeer naar Albanië, indien er 'garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties' voorhanden zijn.

Dit principe wordt bevestigd in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, waarin ook de aanwezigheid van garanties qua opvang en tenlasteneming worden vereist in het land van herkomst, vooraleer men kan overgaan tot het afleveren van een bevel tot terugbrenging.

Dit artikel stelt nog een aantal bijkomende vereisten. Verwerende partij dient er zich namelijk van te vergewissen dat wat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of". [...]

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige. "

Verwerende partij deed niets van dit alles. Kort samengevat komt het er op neer dat verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet moet kunnen garanderen dat er voor verzoekster adequate opvang en verzorging voorhanden is in Albanië. Verwerende partij voerde hiernaar echter geen onderzoek, en baseerde haar oordeel louter op speculaties, zonder dat ze de nodige garanties kan bieden.

Hierdoor werd dan ook de zorgvuldigheidsplicht, de bovenstaande wetsartikelen en de materiële motiveringsplicht geschonden."

2.3. De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet die verzoekers voogd voor haar pupil (verzoeker) had ingediend. Deze aanvraag vergt een onderzoek naar de duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige. Deze "duurzame oplossing" wordt in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

"[...]

2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;"

De drie onderscheiden mogelijkheden van “duurzame oplossing” staan echter niet louter naast elkaar en op gelijke voet. Artikel 61/17 van dezelfde wet bepaalt immers:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

– hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

– hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

Uit een samenlezing van de hiervoor geciteerde bepalingen blijkt dat, wanneer de verwerende partij, rekening houdend met het hoger belang van het kind en de eenheid van gezin, tot het besluit komt dat de duurzame oplossing gelegen is in de terugkeer naar het land van herkomst teneinde herenigd te worden met de moeder of met beide ouders - quod in casu - dan dient zij aan deze optie de voorkeur te geven boven de afgifte van een verblijfsmachtiging in België. Immers, artikel 9 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind (IVRK), waarnaar wordt verwezen in artikel 61/17 luidt als volgt:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.”

Verzoeker verwijst ook naar General Comment n° 6 van het VN Kinderrechtencomité inzake de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 6 (2005), Treatment of Unaccompanied and separated childrens outside their country of origin, 1 september 2005, CRC/GC/GC/2005/16). Ook hierin kan de link met artikel 9 IVRK

gelezen worden, “81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), “Right of the child to express his or her views freely”). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only.82. 82. Family reunification in the country of origin is not in the best interests of the child and should therefore not be pursued where there is a “reasonable risk” that such a return would lead to the violation of fundamental human rights of the child. (...)”

Ook hieruit blijkt dus globaal het belang van de eenheid van het gezin dat bij uitzondering niet nagestreefd kan worden indien er sprake is van een risico op schending van fundamentele mensenrechten van het kind.

Uit motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekers voogd omdat zij van oordeel is dat voldoende elementen voorhanden zijn die toelaten te stellen dat de duurzame oplossing voor verzoeker bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst alwaar hij kan worden herenigd met zijn ouders. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing ertoe strekt de eenheid van het gezin te vrijwaren, principe waarnaar artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Verzoeker is evenwel van oordeel dat dit voorbarig is en onzorgvuldig, aangezien de duurzame oplossing onvoldoende vastligt. Hij betoogt in essentie dat de verwerende partij de bewijslast draagt en moet kunnen garanderen dat er voor hem adequate opvang en verzorging voorhanden is in Albanië, doch zich heeft beperkt tot speculaties zonder meer. Hij wijst erop dat zijn voogd verklaarde dat zijn moeder inmiddels beseft dat de toekomst van haar zoon in België ligt en dat het leven in Albanië door de voortdurende ruzies thuis en de discriminatie en pesterijen omwille van de geaardheid van zijn moeder niet langer leefbaar was voor hem; hij verwijt de verwerende partij dat zij het niet nodig achtte om een onderzoek ter plaatse te voeren, zodat de familiale situatie in kaart kon worden gebracht en uitsluitel kon worden geboden over de vraag of de opvang en verzorging er adequaat zouden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij verzoekers situatie heeft onderworpen aan een individueel onderzoek overeenkomstig het gestelde in artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd in het bijzijn van zijn voogd gehoord. Hij verklaarde nog contact te hebben met zijn vader én zijn moeder, 2 à 3 keer per week én, naar aanleiding van deze contacten ook met zijn zussen die nog bij hun beide ouders wonen. Verzoeker verklaarde ook dat de ouders in een echtscheidingsprocedure zitten maar dat er nog geen beslissing werd genomen. Verzoeker gaf als reden waarom hij Albanië heeft verlaten dat zijn moeder met een andere vrouw was “gegaan”, zijn vrienden, de kinderen in de voetbalploeg, zijn burens en schoolomgeving dat waren te weten gekomen en hij sedertdien werd geconfronteerd met de vooroordelen van de mensen en daardoor geïsoleerd geraakte. Hij verklaarde evenwel ook dat desalniettemin hij niet stopte met naar school gaan of voetballen. Hij gaf ook aan zijn ouders te missen, ook zijn moeder, niettegenstaande zijn dubbele gevoelens tegenover haar en verklaarde dat zijn moeder twee keer naar België is gekomen om hem te overtuigen terug te keren. Hij gaf aan dat het gezin welstellend is, zonder economische problemen. Verder stelde verzoeker ook dat, moest de geaardheid van zijn moeder geen taboe zijn in Albanië, dat hij dan zou terugkeren.

Gelet op deze verklaringen, en zelfs rekening houdend met de verklaring van verzoekers voogd dat zijn moeder er zich heeft bij neergelegd dat de toekomst van haar zoon in België ligt, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij de duurzame oplossing in het land van oorsprong situeert, in de vorm van een hereniging met zijn ouders. Van misbruik of verwaarlozing is geen sprake, in tegendeel, verzoekers voogd verklaarde tijdens het gehoor dat verzoeker de liefde langs beide kanten voelt en dat het precies is omdat verzoekers moeder hem zo graag ziet dat ze het oké vindt dat hij in België blijft. Uit niets blijkt dat, mocht verzoeker terugkeren naar zijn ouders in Albanië, hij er niet op adequate wijze zou worden opgevangen en verzorgd, in tegendeel.

Verzoeker stelt verder dat de seksuele geaardheid van zijn moeder niet de hoofdreden was van zijn vertrek, maar de voortdurende pesterijen en discriminatie door zijn omgeving, hetgeen een nefaste

invloed had op zijn welzijn. Zijn moeders geaardheid wordt niet betwist, zo betoogt hij, en tijdens het gehoor werd hem niet gevraagd om concrete voorbeelden te geven. Ook hier had de verwerende partij informatie ter plaatse moeten inwinnen. Het gaat om een essentieel element in de beoordeling of een duurzame oplossing in het land van herkomst mogelijk is. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn argumentatie nog naar een rapport en stelt dat hieruit blijkt dat er nog steeds een groot stigma hangt rond LGBTI.

Verzoeker legt wel een algemeen rapport voor, maar betwist niet dat er geen objectieve bewijzen voorliggen van de pesterijen en discriminatie waarover hij het heeft, en al evenmin van het feit dat hij ergens hulp heeft gezocht. Zijn argument dat hij daar niet uitdrukkelijk over werd bevraagd kan geen soelaas brengen, nu hij bij zijn verzoekschrift geen concrete elementen voegt die het standpunt van de verwerende partij in een ander daglicht zouden stellen. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoeker de kern van zijn problemen situeert in de school en bij de voetbalclub, maar dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet is gestopt met naar school gaan, en al evenmin met het naar de voetbalclub gaan. Met het voorleggen van het rapport toont verzoeker dan ook niet aan dat hij persoonlijk in zijn land van herkomst dusdanig zou zijn geïsoleerd omwille van de geaardheid van zijn moeder dat dit een vooropgestelde hereniging met zijn ouders in de weg zou staan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen over zijn situatie in België en nergens in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt waarop de verwerende partij zich baseert om een duurzame oplossing in België af te wijzen, moet worden herhaald dat bij het bepalen van de duurzame oplossing overeenkomstig artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet voorrang wordt gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Daarenboven heeft de verwerende partij zich ook gebogen over de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM gelet op verzoekers aanwezigheid in België, maar is zij tot de conclusie gekomen dat een terugkeer geen schending inhoudt, rekening houdend met zijn leeftijd en de beperkte duur van zijn verblijf in België, omdat verzoeker voor zijn komst naar België altijd in Albanië heeft verbleven zodat het privé- en gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd niet opweegt tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn ouders. Verzoeker stelt hier tegenover dat van het gezinsleven in Albanië weinig overblijft, omdat er thuis constant conflicten zijn tussen zijn ouders en er een echtscheidingsprocedure lopende is, maar dit neemt niet weg dat hij het gezinsleven dat hij had met zijn beide ouders en zijn zussen niet terug zou kunnen opnemen, met zijn beide ouders gezamenlijk –er ligt nog geen bewijs voor van een echtscheidingsprocedure- of met elk van hen afzonderlijk.

Waar verzoeker dienaangaande nog stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn wil, moet erop worden gewezen dat uit niets blijkt dat de wil van de minderjarige te allen tijde voorrang moet hebben op het vrijwaren van de eenheid van het gezin.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij op grond van de motieven in de bestreden beslissing afdoende heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de duurzame oplossing niet in België ligt en dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst waar hij kan worden herenigd met zijn ouders wordt vooropgesteld. In de hiervoor geschetste omstandigheden is niet aangetoond dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de garanties op adequate opvang en verzorging door de ouders aanwezig zijn en verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij verschillende keren betoogt dat de verwerende partij een onderzoek ter plaatse had moeten doen om zich van één en ander te vergewissen.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat in fine van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij oog heeft voor de praktische organisatie van verzoekers terugkeer en erop wijst dat de termijn van het bevel tot terugbrenging kan verlengd worden voor de termijn die noodzakelijk is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

2.3. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig is, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS